

Ο λαϊκισμός διατρέχει οριζόντια τα κόμματα (του Αλέκου Παπαδόπουλου)

Η Καθημερινή, 22.06.2014

Τον δρόμο των μεταρρυθμίσεων, του ρεαλισμού και του ορθολογισμού απέναντι στον «ιδεολογικά πολυμορφικό λαϊκισμό» θεωρεί μοναδική λύση για τη διάσωση της χώρας ο κ. Αλέκος Παπαδόπουλος. Αυτός ο δρόμος θα πρέπει να οδηγήσει στη συγκρότηση ενός «αντιποпуλιστικού – αντιπερονικού δημοκρατικού μετώπου», από κοινωνικές δυνάμεις οι οποίες υπάρχουν, αλλά όπως λέει, αργούν «απαράδεκτα».

Στη συνέντευξη, την οποία παραχωρεί σήμερα στην «Κ», ο πρώην υπουργός απορρίπτει τον όρο «Κεντροαριστερά» ως «τεχνικό και απολίτικο» και τονίζει, αντιθέτως, την ανάγκη να προκύψει ένας δεύτερος πόλος «απέναντι σε όλο το λαϊκίστικο σύστημα». Δεν φιλοδοξεί να έχει κάποιον οργανικό ρόλο, ωστόσο επισημαίνει πως θα βοηθήσει με όλες τις δυνάμεις του. Σύμφωνα με τον ίδιο, οι δύο «γνωστοί κομματικοί πόλοι» δεν είναι παρά οι «δύο όψεις του ίδιου νομίσματος», ενώ επισημαίνει πως ο λαϊκισμός «διατρέχει οριζόντια» όλα τα κόμματα.

Ο κ. Παπαδόπουλος θεωρεί τον ανασχηματισμό επιστροφή σε ένα καθεστώς «χαμηλής πολιτικής διαχείρισης», ενώ χαρακτηρίζει «πολιτικό σκάνδαλο» την απομάκρυνση του κ. Αθ. Τσαυτάρη. Εκτιμά ότι η Ελλάδα δεν είναι ακόμη έτοιμη να εξέλθει στις αγορές «παρά μόνο τεχνητά», προειδοποιώντας ότι αν η σημερινή κυβέρνηση ή η αντιπολίτευση πέσουν ξανά στην παγίδα του δανεισμού, τότε «θα οδηγήσουν τη χώρα σε μια νέα καταστροφική περιπέτεια».

– Πώς είδατε τον τελευταίο ανασχηματισμό;

– Μετά μία διετή προσπάθεια της κυβέρνησης να διατηρηθεί η

χώρα στην Ευρωζώνη, δυστυχώς ο ανασχηματισμός αυτός την επαναφέρει σε καθεστώς χαμηλής πολιτικής διαχείρισης. Αυτό προκύπτει τόσο από πρόσωπα που επελέγησαν όσο κυρίως από τα ψελλίσματα για χαλάρωση της δημοσιονομικής προσαρμογής, εγκατάλειψη του Μνημονίου και άλλα φληναφήματα που προέρχονται από την εκπαιδευμένη πλέον φύση του ελληνικού λαϊκισμού που διατρέχει οριζόντια όλα, χωρίς εξαίρεση, τα ελληνικά πολιτικά κόμματα.

– Για εκείνους που έφυγαν;

– Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση που ξεπερνά τα όρια της πολιτικής ηθικής και γίνεται ύβρις είναι η απομάκρυνση ίσως του καλύτερου μεταπολεμικού υπουργού Γεωργίας, Αθανασίου Τσαυτάρη. Είναι ο άνθρωπος ο οποίος, πέραν των άλλων, τίμησε την Ελλάδα και αναγνωρίστηκε διεθνώς για την καθοριστική συμβολή του στη συγκρότηση της νέας ΚΑΠ, όπως επίσης και για τη συμβολή του στην προετοιμασία για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης της συμφωνίας με τις ΗΠΑ. Προσωπικά δεν τον γνωρίζω και δεν τον έχω συναντήσει ποτέ μου. Ωστόσο, όταν απομακρύνονται χωρίς κριτήριο τέτοιοι άνθρωποι απλώς για να χωρέσουν στην κυβέρνηση κάποιοι άλλοι, τότε δεν μπορείς παρά να φοβάσαι για τη μελλοντική πορεία της χώρας. Η περίπτωση της απομάκρυνσης Τσαυτάρη είναι το χειρότερο πολιτικό σκάνδαλο του ανασχηματισμού αυτού.

– Δηλαδή, φοβάστε ότι επανερχόμαστε στις παλαιές εποχές;

– Άκουσα πολλά περί μηνυμάτων των πρόσφατων εκλογών. Η βασιλεύουσα ιδεολογία του ποпуλισμού προσπαθεί με όλα και σε όλα τα μέσα να μας πείσει ότι το μήνυμα είναι «να αλλάξουν οι πολιτικές». Προφανώς εννοούν να επανέλθουμε σε εκείνες τις πολιτικές που μας οδήγησαν στο σημερινό κατάντημα, δηλαδή του πολιτικού ναρκισσισμού, της δημοκοπίας, του ψευδοπροοδευτισμού, της άρνησης των πολιτικών προσαρμογής, τις προσωποποιημένες αντιλήψεις της πολιτικής, της εντυπωσιοθηρίας, της οικοδόμησης ευημερίας όχι πάνω στον μόχθο και στην προσπάθεια, αλλά σε δάνεια κεφάλαια κ.λπ. Δεν

αντιλαμβάνονται φυσικά ότι αυτές οι πολιτικές θα οδηγήσουν τη χώρα αυτή τη φορά στην τελική συντριβή της, ότι θα δώσουν στον λαό το τελειωτικό χτύπημα αν υιοθετηθούν. Οι «πολιτικές» αυτές που προτείνουν οι λαϊκιστές δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα φρικαλέο πολιτικό εμπόριο πάνω στα θύματα της χρεοκοπίας, στην οποία μας οδήγησαν και οι δυνάμεις που σήμερα μας παρουσιάζονται αθώοι, ζηλωτές του λαού και λυτρωτές του.

– Ποιο ήταν το μήνυμα τελικά;

– Οι ευρωεκλογές, ναι, μήνυμα έδωσαν. Ότι η χώρα μπήκε σε μια άγνωστης χρονικής διάρκειας περίοδο πολιτικού αδιεξόδου. Οι δύο γνωστοί μας κομματικοί πόλοι που θα συγκρουστούν στις επόμενες βουλευτικές εκλογές δεν θα μπορούν να δώσουν βιώσιμη κυβέρνηση, γιατί είναι στην ουσία ένας πραγματικός πόλος με ίδιες αντιλήψεις για το μέλλον της χώρας. Είναι απλά οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Είναι γνωστό ότι consensus και βιώσιμη κυβερνητική συνεργασία δεν μπορεί να παράξει ο ποпуλισμός. Στις επόμενες βουλευτικές εκλογές θα συγκρουστεί η λαϊκίστικη Δεξιά με τον αριστερό ιδεοληπτικό λαϊκισμό. Τα διάφορα δε «ρυάκια» που ξέκοψαν από τις δύο αυτές κομματικές κοίτες ή θα χαθούν μέσα στη στέπα ή θα ξαναεπιστρέψουν στην παλιά τους κοίτη. Ο οικονομικός και κοινωνικός κίνδυνος από τη διαφαινόμενη πολιτική ακινησία και αβεβαιότητα είναι ορατός.

Τεχνικός και απολίτικος ο όρος Κεντροαριστερά

– Εσείς τι προτείνετε να γίνει;

– Η Ελλάδα μπορεί να βρει τον δρόμο της ανάταξης αν απέναντι στον κυρίαρχο σήμερα ιδεολογικά πολυμορφικό λαϊκισμό αντιπαρατεθεί μια άλλη εντελώς διαφορετική και εκ διαμέτρου αντίθετη πολιτική και πολιτισμική αντίληψη, που θα αναλάβει την ανασυγκρότηση της χώρας ακολουθώντας ένα σαφή και συγκεκριμένο δημοκρατικό και μεταρρυθμιστικό δρόμο με ρεαλισμό και ορθολογισμό. Αυτό δεν θα προκύψει ποτέ με τη δημιουργία μιας αναπαλαιωμένης πολιτικής δύναμης, η οποία θα κινείται στον χώρο ανάμεσα στη σημερινή Δεξιά και την Αριστερά, που

κάποιοι την ονομάζουν με τον τεχνικό και απολίτικο όρο «Κεντροαριστερά». Αυτό που πρέπει να προκύψει είναι ένας άλλος δεύτερος πόλος απέναντι σε όλο το λαϊκίστικο σύστημα, απέναντι σε όλες τις παλιές και παρηκμασμένες διαιρέσεις του.

– Πώς ακριβώς το εννοείτε;

– Η χώρα δεν μπορεί να συνεχίσει να ηττάται σε όλα τα επίπεδα και ο λαός να τιμωρείται εξαιτίας ενός άρρωστου πολιτικού συστήματος και μιας ατελούς ευρωπαϊκής οντότητας. Ένας δρόμος υπάρχει. Η συγκρότηση ενός αντιποпуλίστικου – αντιπερονικού δημοκρατικού μετώπου από τις απαράδεκτα αργούσες και σχολάζουσες σήμερα πρωτοπόρες κοινωνικές δυνάμεις του ρεαλισμού και του ορθολογισμού που υπάρχουν στην επικράτεια. Μόνο έτσι θα απαλλαγεί η Ελλάδα από τα είδωλα της λαϊκής πλάνης που εντρυφούν και βασιλεύουν δεκαετίες σε όλο το σημερινό κομματικό σύστημα και σε όλες τις λεγόμενες ηγέτιδες τάξεις της χώρας, που είναι βαθιά ιδιοτελείς, ατροφικές και επικίνδυνες στην πλειοψηφία τους. Μόνο έτσι μπορεί η Ελλάδα να γίνει ένα κανονικό, σύγχρονο, ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος, με μια ιεραρχημένη αξιακά κοινωνία. Διαφορετικά η χώρα και οι νεότερες γενιές της θα συντριβούν και μάλιστα «θερισμένες και αναπολόγητες» ανάμεσα στις δεξιές, κεντρώες και αριστερές αποχρώσεις του ελληνικού λαϊκισμού.

– Και ποιοι θα το κάνουν αυτό;

– Τη θέση μου αυτή την υποστηρίζω χρόνια. Τώρα, μπροστά στο διαφαινόμενο πολιτικό αδιέξοδο και τις μεγάλες επιπτώσεις που θα προκύψουν εις βάρος του ανύποπτου λαού, και μάλιστα σε μια χώρα που λόγω της αποθεσμοποίησής της δεν έχει τις στοιχειώδεις δυνατότητες ευαίσθητων χειρισμών των δυσμενών καταστάσεων, εκτιμώ ότι ξαφνικά και αποφασιστικά οι πρωτοπόρες δυνάμεις του ορθολογισμού και της εξωστρέφειας της χώρας θα μπουκώσουν σε μια διαδικασία αφύπνισης, αυτοσυνειδησίας και ανάγκης αντίδρασης για λόγους ύπαρξης και επιβίωσης της κοινωνίας. Ίσως αυτά ακούγονται μακρινά και θεωρητικά, αλλά σας διαβεβαιώ ότι δεν είναι.

– Εσάς ποιος θα είναι ο ρόλος σας;

– Οπως είναι γνωστό, αποχώρησα αυτοβούλως, με δική μου δύσκολη απόφαση, από την κοινοβουλευτική ζωή της χώρας τον Σεπτέμβρη του 2009. Διατηρώ και ασκώ το δικαίωμα να διατυπώνω τις απόψεις μου για την τύχη της χώρας μου. Δεν επιφυλάσσω στον εαυτό μου κανένα λειτουργικό ρόλο. Αν τυχόν προκύψει μια νέα ζωτική για τη χώρα και τους ανθρώπους της προσπάθεια στην κατεύθυνση αυτή, θα βοηθήσω όσο μπορώ, με όλες μου τις δυνάμεις.

Χωρίς εξωτερική βοήθεια η χώρα δεν ζει

– Μετά από τέτοια που λέτε, να περιμένετε πάντως σκληρή κριτική...

– Είναι βέβαιον και αδιαφορώ. Ημουν στο πολιτικό σύστημα και άσκησα σημαντικές κυβερνητικές ευθύνες κυρίως στη δεκαετία του '90. Εχω κατ' επανάληψη πει ότι έχω κάνει λάθη και εγώ και έχω το δικό μου μερίδιο κυρίως αντικειμενικής ευθύνης. Επειδή οι απόψεις που διατύπωσα παραπάνω θα ενοχλήσουν ξανά κάποιους διαμεσολαβητές του εξουσιαστικού λαϊκισμού, θα ήθελα να τους πω από τώρα να πάψουν επιτέλους να παριστάνουν τους εισαγγελείς – προστάτες του λαού. Να το καταλάβουν όλοι τους. Αλλοθι δεν υπάρχει για κανένα, είτε κυβέρνησαν τη χώρα είτε όχι. Οι ευθύνες δεν είναι ούτε γενικευμένες ούτε διάχυτες. Φυσικά κλιμακώνονται στον χρόνο και κατανέμονται αναλογικά σε φορείς και σε πρόσωπα. Να καθήσει ο καθένας από τους ταγούς της δήθεν λαϊκοφροσύνης, που σήμερα υποδύονται τους κήνσορες, το βράδυ στο μαξιλάρι του να αναλογιστεί και τις δικές του προσωπικές ευθύνες ή και τις συλλογικές ευθύνες του κόμματος που ανήκει για το κατόντημα της χώρας. Να τελειώνουμε επιτέλους με το ύπουλο και τρομοκρατικό θράσος τους να απαλλάσσουν από τη μία μεριά τον εαυτό τους και από την άλλη να καταλογίζουν ευθύνες σε όλους τους άλλους και μάλιστα με ποινή αποκλεισμού διατύπωσης λόγου ακόμα και σε όσους έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου της επερχόμενης καταστροφής αρκετά χρόνια πριν, τότε που οι ίδιοι τους λαιδορούσαν, τους διέσυραν

και τελικώς τους εξοστράκισαν από τη δημόσια ζωή, ενώ αυτοί ρήμαζαν και συνεχίζουν να ρημάζουν με τον παραπλανητικό λαϊκισμό τους το φρόνημα του λαού μας.

– Η κυβέρνηση προαναγγέλλει έξοδο από το Μνημόνιο...

– Η κυβέρνηση κάνει το λάθος, αλλά στο ίδιο μήκος κύματος είναι και η αντιπολίτευση, να πιστεύει ότι μπορεί να εξέλθει η χώρα από τον διεθνή έλεγχο (Μνημόνιο) αναζητώντας χρήματα για την κάλυψη των χρηματοδοτικών αναγκών των επόμενων ετών από τη διεθνή κεφαλαιαγορά. Η Ελλάδα δεν είναι ακόμα έτοιμη να βγει οργανικά, παρά μόνον τεχνητά, στις διεθνείς αγορές για δανεισμό. Πράγματι, υπάρχει πλεονάζουσα ρευστότητα και οι διεθνείς κερδοσκόποι επιδιώκουν να τη διοχετεύσουν και στην Ελλάδα με επιτόκια σε κάθε περίπτωση συμφέροντα γι' αυτούς, όπως έκαναν ήδη με την Πορτογαλία. Δυστυχώς και οι δύο αυτές χώρες δεν βλέπουν ότι με αυτή τη λογική επανέρχονται στην αφετηρία της «εν ευφορία» καταστροφής τους, τότε που έβγαιναν με ευκολία στις αγορές και δανείζονταν τεράστια ποσά που τους οδήγησαν τελικά στη χρεοκοπία. Εάν η σημερινή κυβέρνηση ή και η αντιπολίτευση πέσουν σε αυτή την παγίδα, του δις εξαμαρτείν, προειδοποιώ ότι θα τους καταλογιστούν τεράστιες πολιτικές και προσωπικές ευθύνες και ότι ο πέλεκυσ θα είναι βαρύς εάν οδηγήσουν τη χώρα σε μια νέα καταστροφική περιπέτεια, ακολουθώντας μια τέτοια ανεύθυνη πολιτική.

– Ναι, αλλά η Πορτογαλία αυτοαποδεσμεύθηκε από το Μνημόνιο...

– Τους εύχομαι να μη γυρίσουν ταπεινωτικά κάποια στιγμή στον «θείο». Η ελληνική κυβέρνηση πιστεύει ότι το μαξιλάρι των 11 δισ. που είναι παρακατατεθειμένο για την κεφαλαιακή ενίσχυση των ελληνικών τραπεζών θα καταφέρει να το χρησιμοποιήσει για την κάλυψη των μελλοντικών χρηματοδοτικών κενών, ώστε να μη χρειαστεί νέο δάνειο από την τρόικα και έτσι να απαλλάξει δήθεν τη χώρα και το λαό από τις δεσμεύσεις του Μνημονίου. Πρόκειται περί γιγάντιας εθνικής αφέλειας. Θα δουν τα αποτελέσματα των νέων stress test των τραπεζών το φθινόπωρο και θα διαπιστώσουν την πλάνη τους.

Ας μη βαυκαλίζονται κυβέρνηση και αντιπολίτευση. Παρά τις προσπάθειες των δύο τελευταίων ετών, θα περάσουν πολλά χρόνια μέχρι να αποκτήσει η χώρα σταθερά δημοσιονομικά πεδία. Τα χρηματοδοτικά κενά των επόμενων ετών θα είναι μεγάλα και βρόχος ταυτόχρονα. Η χώρα χρειάζεται ταυτόχρονα με τη λογιστική αναδιευθέτηση του χρέους να εξασφαλίσει και ετήσιες κεφαλαιακές ροές από κάθε πηγή της τάξης περίπου των 12 δισεκατομμυρίων ευρώ. Χωρίς εξωτερική βοήθεια η χώρα δεν επιβιώνει. Ας μην καλλιεργεί το σημερινό πολιτικό σύστημα ψευδαισθήσεις στον λαό. Θα περάσουμε δύσκολα χρόνια.

– Πολλοί θα σας πουν νεοφιλελεύθερο...

– Η εξαφάνιση από τη χώρα του καταστροφικού λαϊκισμού δεν σημαίνει και υιοθέτηση της ιδεολογίας του νεοφιλελευθερισμού. Αυτό το επιχείρημα είναι η τελευταία άμυνα των λαϊκιστών. Τα έχουμε ξανακούσει αυτά. Οι κοινωνικές πραγματικότητες στην Ελλάδα αποκλείουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Η Ελλάδα ούτε από την πειθαρχία του καπιταλισμού πέρασε, ούτε η οικονομία της οργανώθηκε στη βάση της προτεσταντικής ηθικής, ούτε συγκροτημένη οικονομία έχει, ούτε η κοινωνία της ολοκληρώθηκε πολιτικά και πολιτισμικά. Εμείς πρέπει να προχωρήσουμε μέσα στην Ευρώπη και τον κόσμο με τις δικές μας ιδεολογικές δυνάμεις και με βάση τις πολιτικές και κοινωνικές μας ιδιαιτερότητες. Αυτό που πιστεύω, αλλά και η νέα αντιπαραθετική αντίληψη απέναντι στον λαϊκισμό επιβάλλει, είναι το κοινωνικό κράτος και η προστασία των ασθενέστερων να μην αναγορεύονται σε ανταγωνιστικό πολιτικό εμπόρευμα προεκλογικής ελπίδας, θωπείας και κομματικής φιλανθρωπίας προς τα ασθενέστερα στρώματα, αλλά να αποτελούν αυτονόητο οργανικό αποτέλεσμα μιας νέας θεσμικής λειτουργίας της χώρας, έξω και πέρα από τη μέχρι σήμερα προσβλητική και ταπεινωτική για τον λαό μας κομματική μεγαθυμία.